

Sygn. akt **IC 419/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Andrzej Kuryłek
Protokolant:	sekr. sądowy Ewa Rokicka

po rozpoznaniu w dniu 21 października 2016 r. w Warszawie na rozprawie sprawy

z powództwa **Skarbu Państwa reprezentowanego przez Szefa (...)**

przeciwko **(...) A. S. S. S. sp. j. z siedzibą w B., (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowo-akcyjna z siedzibą w K., (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.**

o zapłatę

I oddała powództwo,

II odstępuje od obciążenia powoda obowiązkiem zwrotu pozwanym kosztów procesu.

Sygn. akt **IC 419/16**

UZASADNIENIE

Pozwem z 27 stycznia 2016 r. Skarb Państwa – Szef (...) domagał się wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i nakazania pozwanym (...) Spółce jawnej z siedzibą w B., (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółce komandytowo-akcyjnej z siedzibą w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., aby zapłacili solidarnie na jego rzecz kwotę 217.605,48 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, a także zasądzenia solidarnie od pozwanych na rzecz Skarbu Państwa – Szefa (...) kosztów procesu według norm przepisanych, w tym zasądzenia solidarnie od pozwanych na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

(pozew – k. 2-8)

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z 8 lutego 2016 r. w sprawie I Nc 31/16 Sąd Okręgowy w Warszawie nakazał pozwanym (...) Spółce jawnej z siedzibą w B., (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółce komandytowo-akcyjnej z siedzibą w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., aby zapłacili w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu na rzecz powoda Skarbu Państwa – (...) z siedzibą w W. kwotę 217.605,48 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od 27 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, a także solidarnie kwotę 10.800 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, albo wnieśli w tymże terminie do tutejszego Sądu sprzeciw.

(nakaz zapłaty – k. 99)

Sprzeciwem z 25 lutego 2016 r. pozwany (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowo-akcyjna z siedzibą w K. zaskarżył nakaz zapłaty z 8 lutego 2016 r. wydany przez Sąd Okręgowy w Warszawie, wnosząc jednocześnie o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

(sprzeciw – k. 131-138)

Sprzeciwem z 26 lutego 2016 r. pozwany (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zaskarżył nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym wydany przez Sąd Okręgowy w Warszawie w dniu 8 lutego 2016 r. w sprawie I Nc 31/16 w całości, wnosząc jednocześnie o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

(sprzeciw – k. 114-120)

Sprzeciwem z 29 lutego 2016 r. pozwany (...) Spółka jawna z siedzibą w B. zaskarżył w całości nakaz zapłaty z 8 lutego 2016 r. wydany przez Sąd Okręgowy w Warszawie, wnosząc jednocześnie o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego, według norm przepisanych.

(sprzeciw – k. 152-156v.)

Pismem z 20 maja 2016 r. strona powodowa zmodyfikowała żądanie pozwu w ten sposób, że wniosła o zasądzenie solidarnie od pozwanych na swoją rzecz kwoty 217.676,71 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty.

(pismo – k. 216-235)

W dalszym toku postępowania stanowiska stron nie uległy zmianom.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 października 2011 r. pomiędzy Skarbem Państwa – Inspektoratem (...) (Zamawiającym) a konsorcjum firm: (...) Spółką jawną z siedzibą w B., (...) Spółką jawną z siedzibą w K., (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (Wykonawcą) zawarte zostały dwie umowy, mianowicie umowa nr (...) oraz umowa nr (...).

Przedmiot zawartych umów stanowiła odpowiednio dostawa komputerów przenośnych oraz dostawa stacji roboczych dla komórek/jednostek organizacyjnych resortu obrony narodowej (§ 1 ust. 1). Wartość każdej z zawartych umów Strony określiły odpowiednio na kwoty 13.437.750 zł brutto oraz 18.634.500 zł brutto (§ 2 ust. 1), a termin ich wykonania ustalono na 30 dni od daty ich zawarcia (§ 3).

Każdorazowo, na dostarczany sprzęt, Wykonawca udzielał gwarancji na okres 36 miesięcy, licząc od daty odbioru Sprzętu przez odbiorcę, na warunkach nie gorszych niż gwarancja producenta Sprzętu (§ 8 ust. 5). Jednocześnie Wykonawca, po zakończeniu każdego roku okresu gwarancyjnego, w terminie 30 dni zobowiązany był do przedstawienia Zamawiającemu, zatwierdzonej przez Głównego Użytkownika, pełnej informacji o wszelkich wadach, usterkach i awariach Sprzętu, ich przyczynach oraz sposobie ich rozwiązania (§ 18 ust. 7).

Każdorazowo Wykonawca zobowiązał się do zapłaty Zamawiającemu kary umownej w wysokości 1.000 zł za każdy rozpoczęty dzień zwłoki w realizacji świadczenia, o którym mowa w § 18 ust. 7, nie więcej jednak niż 100.000 zł (§ 12 ust. 3 punkt 4).

(dowód: umowa nr (...) wraz z załącznikami – k. 36-45; umowa nr (...) – k. 46-56v.)

W dniu 17 listopada 2011 r. odbiorca, tj. 2 Regionalna (...) R., Skład (...) k. W., potwierdził przyjęcie sprzętu w postaci stacji roboczych H. (...), monitorów (...) (...), głośników G. (...), listew zasilających E. (...) (...), zgodnie z umową nr (...). Tym samym dostawa sprzętu została zrealizowana terminowo, z zachowaniem należytej staranności.

(dowód: protokół przekazania/przyjęcia – k. 58; poświadczenie – k. 204)

W dniu 5 grudnia 2011 r. odbiorca, tj. 2 (...) (...) R., Skład (...) k. W., potwierdził przyjęcie sprzętu w postaci komputerów przenośnych H. model: (...), zgodnie z umową nr (...).

(dowód: protokół przekazania/przyjęcia – k. 57)

Informacje w przedmiocie wszelkich wadach, usterkach i awariach (...), ich przyczynach oraz sposobie ich rozwiązania w zakresie pierwszego roku gwarancyjnego (obie umowy) wpłynęły do Zamawiającego w dniu 19 kwietnia 2013 r., a w zakresie drugiego roku gwarancyjnego (umowa nr (...)) – w dniu 2 stycznia 2014 r.

(dowód: wiadomość e-mail – k. 64-66, k. 164-165v.; wiadomość e-mail – k. 67-73, k. 166-166v., k. 236-244; oświadczenie – k. 167; oświadczenie – k. 168)

W dniu 9 września 2014 r. Szef (...) poinformował o niewywiązaniu się w terminie Wykonawcy, tj. konsorcjum firm: (...) Spółki jawnej z siedzibą w B., (...) Spółki jawnej z siedzibą w K., (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., z zobowiązań określonych w umowie nr (...) (zwłoka 106 dni w zakresie pierwszego roku gwarancyjnego) oraz w umowie nr (...) (zwłoka 124 dni w zakresie pierwszego roku gwarancyjnego; zwłoka 17 dni w zakresie drugiego roku gwarancyjnego), zastrzegając jednocześnie naliczenie stosownych kar umownych.

(dowód: pismo – k. 59-60; pismo – k. 61-63)

W dniu 4 grudnia 2014 r. Szef (...) obciążył Konsorcjum firm: (...) Spółkę jawną z siedzibą w B., (...) Spółkę jawną z siedzibą w K., (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., karami umownymi w wysokościach po 100.000 zł z tytułu nieterminowej realizacji postanowień § 18 ust. 7 każdej z zawartych umów. Dodatkowo Konsorcjum, w związku z niuregulowaniem kar umownych, obciążone zostało odsetkami ustawowymi w łącznej wysokości 17.605,48 zł.

(dowód: pismo – k. 79-83; pismo – k. 84-86; pismo – k. 87-89; pismo – k. 90-92; pismo – k. 93-94)

Pismami z 18 grudnia 2014 r., w związku z zakończeniem umów nr (...), Inspektorat (...) zwrócił liderowi Konsorcjum, tj. (...) Spółce jawnej z siedzibą w B., gwarancje ubezpieczeniowe wystawione przez Towarzystwo (...) z siedzibą w W..

(dowód: pismo – k. 160-161; pismo – k. 162-163)

Powyższy stan faktyczny został przez Sąd ustalony na podstawie dowodów z dokumentów złożonych do akt niniejszej sprawy. Sąd meriti uznał dowody z dokumentów za wiarygodne, albowiem ich autentyczność nie została zakwestionowana przez strony, a ponadto Sąd nie znalazł podstaw do ich podważenia z urzędu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo w niniejszej sprawie nie było zasadne i jako takie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Na wstępie wskazać należy, iż podniesione przez każdego z pozwanych zarzuty dotyczące przedawnienia dochodzonych przez Skarb Państwa – Szefa (...) roszczeń jawiły się jako nieuzasadnione.

Pozwani (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowo-akcyjna z siedzibą w (...) Spółka jawna z siedzibą w B. wskazywali, jakoby na gruncie niniejszej sprawy znajdował uzasadnienie trzyletni termin przedawnienia, związany z prowadzeniem przez jednostkę reprezentującą powodowy Skarb Państwa działalności

gospodarczej. Stosownie do dyspozycji przepisu art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata.

W ocenie Sądu powoda nie sposób traktować jako podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą, a wywodzonych przez niego roszczeń – jako roszczeń związanych z prowadzeniem tejże działalności. Na tle art. 118 k.c. wymaga się, by działalność miała stały, zawodowy charakter, by była podporządkowana regułom opłacalności i zysku lub zasadzie racjonalności gospodarowania, co oznacza założenie efektywności bądź wydajności, by była prowadzona na własny rachunek oraz by polegała na uczestnictwie w obrocie gospodarczym (por. uchwała Sądu Najwyższego z 18 czerwca 1991 r., sygn. akt III CZP 40/91, OSNC 1992/2/17; wyrok Sądu Najwyższego z 6 grudnia 1991 r., sygn. akt III CZP 117/91, OSNC 1992/5/65; wyroku Sądu Najwyższego z 17 grudnia 2003 r., sygn. akt IV CK 288/02, OSNC 2005/1/15). Tym samym, zdaniem Sądu, działalność Skarbu Państwa, w ramach której Szef (...) zawierał umowy na dostawy sprzętu informatycznego, jest wykonywana w oparciu o dostępne środki budżetowe danej jednostki organizacyjnej bez ukierunkowania na osiągnięcie efektu handlowego, a ustawodawca w powołanym wyżej przepisie posłużył się kryterium podmiotu, któremu roszczenie przysługuje. W tej sytuacji należało przyjąć, iż na gruncie niniejszej sprawy przy ocenie roszczeń Skarbu Państwa zastosowanie znajduje ogólny dziesięcioletni termin przedawnienia przewidziany w art. 118 k.c., który został dochowany przez stronę powodową.

Z kolei pozwany (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. podnosił, jakoby roszczenie było przedawnione na gruncie art. 554 k.c. Zgodnie z treścią wskazanego przepisu roszczenia z tytułu sprzedaży dokonanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedawcy, roszczenia rzemieślników z takiego tytułu oraz roszczenia prowadzących gospodarstwa rolne z tytułu sprzedaży produktów rolnych i leśnych przedawniają się z upływem lat dwóch.

Tym samym skrócony (wobec art. 118 k.c.) do 2 lat okres przedawnienia odnosi się do roszczenia z tytułu sprzedaży (a zatem nie do roszczeń kupującego, choćby był profesjonalistą) dokonywanej przez profesjonalistę, a mianowicie przez prowadzącego przedsiębiorstwo (choćby nie było to przedsiębiorstwo w rozumieniu art. 55¹ k.c.) w zakresie jego działalności. Jednocześnie odmienna wykładania, uzasadniająca zastosowanie dwuletniego terminu przedawnienia do wszystkich roszczeń wynikających ze sprzedaży dokonanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedawcy (jakkolwiek nie sposób kwalifikować zawartych umów jako umów sprzedaży, a raczej jako umowy dostawy), byłaby wykładnią contra legem.

Przechodząc do meritum rozpoznawanej sprawy wskazać wypada, że Skarb Państwa reprezentowany przez Szefa (...) wywodził swoje roszczenia z § 18 ust. 7 zawartych uprzednio umów, statuującego obowiązek zapłaty stosownych kar umownych. Zgodnie z treścią art. 483 § 1 k.c. można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy (kara umowna). W myśl § 2 cytowanego przepisu dłużnik nie może bez zgody wierzyciela zwolnić się z zobowiązania przez zapłatę kary umownej. Stosownie natomiast do dyspozycji art. 484 § 1 k.c. w razie niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania kara umowna należy się wierzycielowi w zastrzeżonej na ten wypadek wysokości bez względu na wysokość poniesionej szkody. Żądanie odszkodowania przenoszącego wysokość zastrzeżonej kary nie jest dopuszczalne, chyba że strony inaczej postanowiły. Z kolei art. 484 § 2 k.c. stanowi, że jeżeli zobowiązanie zostało w znacznej części wykonane, dłużnik może żądać zmniejszenia kary umownej; to samo dotyczy wypadku, gdy kara umowna jest rażąco wygórowana.

Zakres odpowiedzialności z tytułu kary umownej pokrywa się w pełni z zakresem ogólnej odpowiedzialności dłużnika za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania (art. 471 k.c.). Z tego też względu przesłanki obowiązku zapłaty kary umownej określane są przez przyzmat ogólnych przesłanek kontraktowej odpowiedzialności odszkodowawczej. Granice dopuszczalnego kształtowania obowiązku zapłaty kary umownej wyznaczają – poza art. 483 k.c. – także przepisy o charakterze imperatywnym. Ocena skuteczności postanowienia umownego kreującego obowiązek zapłaty kary umownej podlega zatem kontroli w kontekście ograniczeń swobody umów (art. 353¹ k.c.), obejścia prawa, jak też ewentualnej sprzeczności z zasadami współżycia społecznego (art. 58 § 1 i 2 k.c.) [zob. wyrok Sądu Najwyższego z 11 stycznia 2008 r., sygn. akt V CSK 362/07, LEX nr 515710]. Uprawnienie do obciążenia karą

umowną nie jest zaś związane z obowiązkiem wykazania wysokości poniesionej szkody (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 20 grudnia 2007 r., sygn. akt VI ACa 1054/07, LEX nr 446251).

Jednocześnie Sąd meriti podziela w całej rozciągłości wyrażane w judykaturze i doktrynie zapatrywanie, że treść unormowań zawartych w art. 483 § 1 k.c. i art. 484 § 1 k.c. wskazuje jednoznacznie, iż brak jakiegokolwiek szkody po stronie wierzyciela wyklucza domaganie się kary umownej (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 28 maja 2003 r., sygn. akt I ACa 1376/02, LEX nr 175577). W art. 483 § 1 k.c. wyraźnie jest bowiem mowa o naprawieniu szkody, które następuje przez zapłatę kary umownej, a w art. 484 § 1 k.c. ustawodawca wskazuje, że kara umowna należy się bez względu na wysokość poniesionej szkody. Ustawowe określenie „bez względu na wysokość poniesionej szkody” nie może być natomiast utożsamiane z określeniem „niezależnie od poniesienia szkody” (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 17 czerwca 2003 r., sygn. akt III CKN 122/01, LEX nr 141400). Podnosi się również, że skoro kara umowna zastępuje odszkodowanie z art. 471 k.c., to jeśli dłużnik naruszy zobowiązanie, ale na skutek takiego jego działania nie wystąpi szkoda, wówczas odpadnie konieczność zapłaty kary umownej. Natomiast art. 484 § 1 k.c. zrywa jedynie związek między wysokością szkody a świadczeniem zastrzeżonej kary, natomiast brzmienie tego przepisu – a przede wszystkim art. 483 § 1 k.c. mówiący o „naprawieniu szkody” – nakazuje przyjąć, że fakt doznania szkody jest istotny w kontekście żądania kary umownej.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy wskazać wypada, że Wykonawca wywiązał się w należyty sposób ze swojego głównego zobowiązania, tj. dostarczył sprzęt dla komórek/jednostek organizacyjnych resortu obrony narodowej, a Zamawiający nie zgłaszał żadnych uwag z tym związanych, co zresztą nie było sporne pomiędzy stronami. Tym samym, w ocenie Sądu meriti, Skarb Państwa – Szef (...) nie zdołał wykazać, jakoby poniósł jakikolwiek uszczerbek w związku z realizacją umów z 28 października 2011 r. Sama okoliczność wykonania przez pozwanych obowiązków notyfikacyjnych po terminie w żaden sposób nie wpłynęła na zasadniczy cel umowy, który został zrealizowany w należyty sposób. Reasumując, strona powodowa nie wykazała na gruncie niniejszej sprawy zrealizowania się podstawy do żądania kary umownej w postaci powstania szkody.

Dodatkowo w ocenie Sądu obowiązek przewidziany w § 18 ust. 7 zawartych umów (a polegający na tym, że Wykonawca, po zakończeniu każdego roku okresu gwarancyjnego, w terminie 30 dni zobowiązany był do przedstawienia Zamawiającemu, zatwierdzonej przez Głównego Użytkownika, pełnej informacji o wszelkich wadach, usterkach i awariach Sprzętu, ich przyczynach oraz sposobie ich rozwiązania) stanowił niejako obowiązek uboczny w stosunku do świadczenia głównego. Jednocześnie strona powodowa nie była w stanie nawet wskazać, jaki był cel wprowadzenia tegoż obwarowania, a nadto dlaczego ciężar ten należałoby przerzucać na stronę pozwaną. Tym bardziej, że nie zostało wyjaśnione, dlaczego zawarcie rzezonego zapisu miałoby zwalniać powodową jednostkę organizacyjną Skarbu Państwa od – wynikającego z aktów zwykłej staranności – monitorowania należytego wykonywania zobowiązania przy pomocy dostępnych jej środków (analizowanie informacji uzyskiwanych od docelowych odbiorców sprzętu informatycznego).

Abstrahując nawet od powyższych rozważań, roszczenie zgłoszone przez stronę powodową nie zasługiwałoby na uwzględnienie jako sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Zgodnie bowiem z treścią art. 5 k.c. nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współżycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony.

Klauzula generalna niedopuszczalności czynienia ze swego prawa użytku sprzecznego z zasadami współżycia społecznego ma na celu zapobieganie stosowaniu prawa w sposób prowadzący do skutków nieetycznych lub rozmiągających się w sposób zasadniczy z celem danej regulacji prawnej. Jeśli więc uwzględnienie powództwa, zgodnego z literą prawa, powodowałoby skutki rażąco niesprawiedliwe i krzywdzące (*summum ius summa iniuria*), nie dające się zaakceptować z punktu widzenia norm moralnych i wartości powszechnie uznawanych w społeczeństwie, przepis art. 5 k.c. zezwala na jego oddalenie. Należy jednak pamiętać, że istotą prawa cywilnego jest ochrona praw podmiotowych, tak więc odmowa udzielenia tej ochrony osobie, która korzysta z przysługującego jej prawa podmiotowego w sposób zgodny z jego treścią, może mieć miejsce zupełnie wyjątkowo i musi być uzasadniona istnieniem szczególnych

okoliczności uzasadniających przyjęcie, że w określonym układzie stosunków uwzględnienie powództwa prowadziłyby do skutków szczególnie dotkliwych i nieakceptowanych (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 31 maja 2016 r., sygn. akt V ACa 830/15, LEX nr 2061827).

Wskazać w tym miejscu raz jeszcze należy, iż Wykonawca wywiązał się w należyty sposób ze swojego głównego zobowiązania, tj. dostarczył sprzęt dla komórek/jednostek organizacyjnych resortu obrony narodowej, a Zamawiający nie zgłaszał żadnych uwag z tym związanych. Tym samym dochodzenie kary umownej za niewykonanie ubocznego obowiązku notyfikacyjnego w sytuacji, gdy główny cel umowy został przez strony osiągnięty, jawiło się jako niegodne udzielenia ochrony prawnej. Jednocześnie treść art. 5 k.c. nie pozwala przyjąć, że jego działanie zostało wyłączone przy dochodzeniu określonej kategorii roszczeń. W orzecznictwie prezentowane jest stanowisko, że przepis art. 5 k.c. pozwala na stwierdzenie nadużycia prawa w zakresie wszelkich praw podmiotowych (por. wyrok Sądu Najwyższego z 27 czerwca 2001 r., sygn. akt II CKN 604/00, OSNC 2002/3/32). Należy zatem przyjąć, że nie jest wykluczone uznanie dochodzenia roszczenia o zapłatę kary umownej za nadużycie prawa na podstawie art. 5 k.c. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 15 października 2008 r., sygn. akt I CSK 126/08, LEX nr 484662).

Powyższa argumentacja nakazywała zatem uznać powództwo w niniejszej sprawie za nieuzasadnione, wobec czego podlegało ono oddaleniu w całości.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu natomiast znalazło swoje uzasadnienie w treści art. 102 k.p.c., zgodnie z którym w przypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Sąd meriti, uwzględniając całokształt okoliczności niniejszej sprawy (konieczność dochodzenia należności przez stronę powodową na drodze postępowania sądowego wynikała prawdopodobnie z obawy przed odpowiedzialnością za naruszenie dyscypliny finansów publicznych; zarzuty podnoszone przez pozwanych okazały się nieskuteczne; rozstrzygnięcie zostało oparte na okolicznościach wziętych pod rozwagę z urzędu), odstąpił od obciążania Skarbu Państwa – Szefa (...) obowiązkiem zwrotu pozwanym poniesionych przez nich kosztów procesu.

Biorąc powyższe pod rozwagę Sąd Okręgowy na podstawie powołanych przepisów orzekł jak w sentencji wyroku.